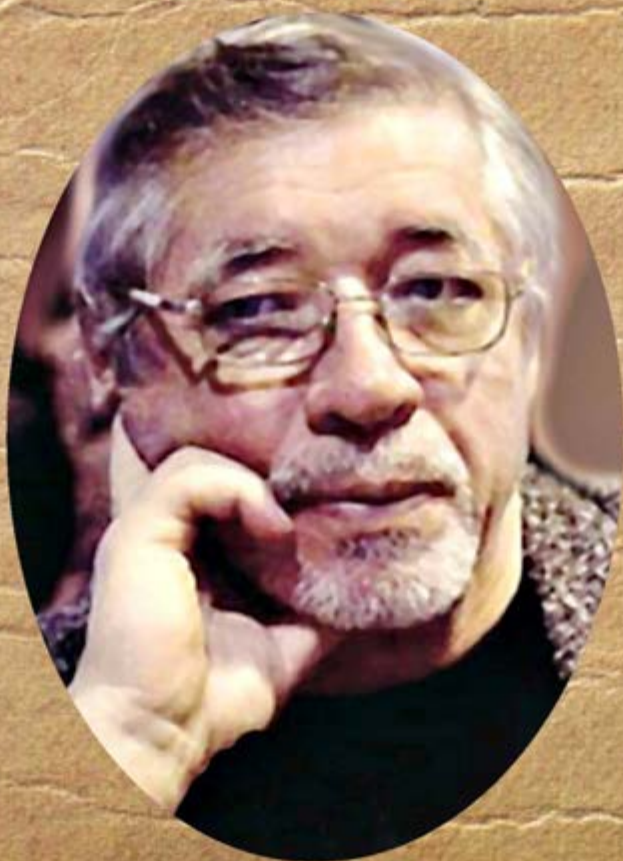

LEO BUTNARU

JURNALUL UNEI EPOCI

1969 – 2022

volumul 6
2005-2006

TIPO MOLDOVA

Leo BUTNARU

JURNAL

Vol. VI
(2005 – 2006)

Colecția ACADEMICA
OPERA OMNIA

TIPO MOLDOVA

2005

Domnul este luminarea mea și mântuirea mea; de cine mă voi teme?/ Domnul este apărătorul vieții mele; de cine mă voi înfricoșa?/ Când se vor apropia de mine cei ce îmi fac rău, ca să mănânce trupul meu; / Cei ce mă necăjesc și vrăjmașii mei, aceia au slăbit și au căzut.

Psalmul 26 al lui David

1.1.

Invocând, pe alocuri în parafrază, o idee a lui Goethe, putem susține cu destulă convingere că nicăieri în România (neamțul, sigur, se referea la Germania) nu există o asemenea școală de educație pentru viață, în care scriitorii să se poată întâlni și să se dezvolte în aceeași direcție, în același spirit de creație. Născuți în locuri diferite, crescuți diferit, în mare parte lăsați la voia lor și influențați de condiții complet diferite; animați, îndrumați de pasiunea pentru cutare sau cutare model de literatură autohtonă sau străină, implicați a face tot felul de experimente și lucruri inferioare, „de jos”, pentru a-și testa puterea fără îndrumare sigură, doar treptat, prin reflecție și munca scrisului pricepând tot mai limpede ce au de făcut, ce trebuie să facă, mereu învățând din experiență, confruntat cu publicul larg, dar și cu critica ce știe ea ce știe despre creație, dar foarte puțin, totuși, trecând prin încurajări, dar și decepții, scriitorii înaintează în creație, dar și în maturitate. Și singurătate, ar trebui să adăugăm.

Poeții, ca natură, fire, alcătuire (studiu, experiență) sunt însăși diversitatea în continuă perpetuare, amplificare. În mare, poeții îmbină deopotrivă sentimentul cu ideea (senzuali, dar și cerebrali), pot fi gravi, dar și extatici, riguroși, dar și ludici, pe cât de înțeleși în creația lor, pe atât de tăinuți, ca spirit, idee în aceeași creație.

Și tot din Goethe parafrazând, pentru scriitor nu e nimic mai sigur de a se îngrădi de lume decât literatura și nu e un alt mijloc de a-l lega mai strâns de lume decât literatura.

În aceste interacțiuni, situația de om, datul ei dumnezeiesc sau antropologic, în general, și situația ta de creator, scriitor, datul ei, „cu adresă”, cum ar veni, în particularizarea ta ca menire, vocație, duc la coliziuni existențiale, psiho-artistice totdeauna speciale, pentru fiecare individ angrenat în astfel de „ecuație”, angajament.

În fine, scriitorul nu trebuie să se plângă de destinul, uneori ingrat, deoarece el și la ales, și la asumat.

După prologul apocaliptic din Oceanul Indian, lumea întâmpină Anul Nou într-o derută greu de imaginat. În mai multe țări, se renunță la focuri de artificii, fast etc.

Incredibil, dar dramatic-adevărat. În Ocean, unde s-a produs fantasticul cutremur de 8,9 grade pe Richter, pe alocuri fundul oceanic s-a modificat apocaliptic: undeva, unde hărțile de navigație indicau 1 200 de metri, actualmente adâncimea nu e decât de... 30 de metri!

Peste 150 de mii de jertfe...

Scopul unui jurnal intim nu este să placă sau să convingă, sau ambele la un loc. Scopul prim al jurnalului e de a fi scris, de a exista. Mai apoi se va vedea ce și cum, place, convinge, dacă a reușit sau ba refuzul convențiilor (și conveniențelor) literare, și câte și mai câte.

Deloc de puține ori jurnalul, zis personal, depășește limitele vieții personale a celui care îl scrie, incluzând momente dintr-o istorie colectivă, socială; o istorie a existenței umane în general, dacă vreți. Toate, în combinare, asociere și reacții deductive cu trăirile intime ale autorului, cu modul lui de a vedea și de a raționa. O notă sau alta înseamnă atitudine și mai niciodată neutralitate.

Rezultatele studiului se corelează cu cele ale unui studiu american anterior, realizat la Universitatea California, arata că unii oameni posedă o „gena liberală”, numită DRD4, a cărei prezenta îi face pe posesori mai înclinați să adopte vederi politice mai puțin convenționale.

Eu unul cred că această genă liberală este absolut valabilă și pentru procesul de creație, deci și pentru plămuirea literaturii.

Dar, de fapt, oamenii rar se gândesc în mod special la metafizica destinului, iar cei care o fac totuși neaflând prea multe după atare tentative epistemologice, de sine, de alții.

Dar să ne amintim și de Eliade, care întreba: „Nu v-ați plictisit să asistați la aceleași și aceleași drame neinteresante, la aceleași strigăte isterice

Cuprins

2005.....	5
2006.....	1277